

[Robert Pedersen.]

politik og økonomi under USA. Senere, da den europæiske betalingsunion blev aktuel, var det også til venstre i salen, man sagde, at Danmark ville blive endnu mere infiltreret i det amerikanske, højkapitalistiske økonomiske net. Da den tandløse organisation, der hed Europarådet, var til debat, advarede man også mod at gå ind i et politisk samarbejde, hvor vi i endnu højere grad, end tilfældet var, måtte blive slaver for de store nationer. Ja, selv da det højt besungne nordiske samarbejde stod for tur, var den argumentation, som den venstreorienterede fru Inger Merete Nordentoft brugte, denne: Norden er ikke et økonomisk hele, det er det endnu mindre i dag end nogen sinde før, og det er kun et skjult forsøg på at få Sverige ind i Atlantpagten. Det er jo lidt mærkeligt at tænke på, at de venstreorienterede kræfter har gjort alt for, bl. a. gennem deres kontakt med de finske kommunister, at forhindre det fornuftige nordiske samarbejde, som de fleste i denne sal beklager ikke blev til noget. Jeg synes også, det er værd at nævne, at der også blev råbt „ulven kommer“, da diskussionen var, om vi skulle sige ja eller nej til EFTA. Retfærdigvis gjaldt det på det tidspunkt ikke SF, som i de senere år på mange punkter har indtaget en overmåde realistisk holdning.

Vi står endnu en gang over for et ja eller et nej til regionalt samarbejde. Det er ikke skabt på vore præmisser, det er rigtigt, som modstanderne siger, det er ikke formet efter vores ideologi, men vi kan sige ja, og vi kan sige nej, og jeg tror, at nogle har råbt „ulven kommer“ så mange gange, at deres troværdighed i befolkningens øjne har taget skade derved.

Jeg tror, at de farer, der er ved dansk medlemskab, er meget stærkt overdrevne, al den stund det politiske samarbejde jo har gået overmåde langsomt, fordi det er demokratiske lande, hvor politikerne skal hjem og genvælges.

Hvad er det, det koster? Ja, det koster, som hr. Overgaard Nielsen sagde, afgivelse af suverænitet. Var den suverænitet, som vi havde i den epoke i dansk politik, hvor det radikale venstre og socialdemokraterne arbejdede sammen, en suverænitet, der betød, at man kunne isolere sig til velstand, at man kunne neutralisere sig til fred, at man kunne

påvirke og sikre en verden i samarbejde ved at gemme hovedet i busken som strudsen? Det var det jo ikke. Det var en illusion, der gik tabt den 9. april 1940, en illusion, som vi skulle have opdaget meget tidligere, fordi vi i denne periode af såkaldt suverænitet blev tvunget til at nedlægge miner under første verdenskrig i Store-Bælt, blev tvunget til at acceptere kriser i Europa ved ensidige overgreb fra stormagterne, som betød tusinder af arbejdsløse, blev tvunget til at invitere en Göring herop, blev tvunget til at skrive under på en ikke-angrebspagt, som ikke forhindrede en stormagt i at besætte os uden varsel.

Jeg tror, at små lande have nogen betydning i denne verden, skal vi være med til at forme en verden i velstand og fremgang, så kan vi ikke lukke os ude, vi kan ikke neutralisere os, vi kan ikke isolere os fra fremgang og velstand.

Tror disse mennesker til venstre i salen så lidt på de ideers bæredygtighed, som de taler så meget om? Tror de så lidt på, at der er chance for, at de ideer, de siger de har, kan slå bro over landegrænserne? Tror de på mangel på fornuft og ræson i arbejderbevægelserne i andre lande? Det lader for mig til at være tilfældet. Jeg tror ikke, vi kan undgå, selv om der skulle blive sagt nej, ad åre at måtte tage spørgsmålet op igen, for vores geografiske placering kan vi hverken ved en resolution eller andet forandre.

Der har fra den del af vort parti, der siger nej, ved forskellige lejligheder lydt, bl. a. i dag og i går i pressen, en kritik af vores partis leder og vores gruppeformand, hr. Orla Møller, for en majorisering og for at forsøge på at tugte dem ind i folden. Nu indrømmer jeg, at jeg tilhører et parti, der ikke som de radikale har, om jeg så må sige, erfaring for at være et hus, der indadtil er i splid med sig selv og udadtil optræder som en enhed, men for mig at se har det været velgørende, at vi er vokset ud af den partidisciplin og ensrettethed, der eksisterede tidligere, og jeg kan ikke forstå, at de mennesker, som har en anden opfattelse, ikke har set, at det er en del af en proces, hvor vi går fra en fast sammentømret blok hen til at blive et samarbejde af levende mennesker. Jeg er enig i den politik, vor regering og vore politikere lægger op til, både med en modereret holdning over for EF med, at vi skal have folke-